USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **S. M.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 3. 2022, čj. MV-31050-4/SO-2022, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2022, čj. 55 A 32/2022-67,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 10. 1. 2022, čj. OAM-289-27/DP-2021, byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle §42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), neboť bylo zjištěno, že by žalobce při svém dalším pobytu na území mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra.

[2] Krajský soud v Praze žalobu proti napadenému rozhodnutí odmítl pro opožděnost. Uvedl, že napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 3. 2022. Třicetidenní lhůta k podání žaloby podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců proto uplynula 31. 3. 2022. Zástupce žalobce však žalobu podal prostřednictvím datové schránky až dne 3. 4. 2022. Lhůta pro podání žaloby tedy nebyla zachována.

[3] Žalobce (dále „stěžovatel") podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku. Tvrdil, že napadené rozhodnutí trpí vadami podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Uvedl, že v průběhu řízení o jeho žádosti o prodloužení pobytového oprávnění rozhodl Krajský soud v Praze usnesením ze dne 22. 2. 2022, čj. 8 Nt 306/2021-282, o přípustnosti vydání stěžovatele do Ruské federace za účelem trestního stíhání. Proti tomuto usnesení podal stížnost, která byla zamítnuta usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 6. 2022, sp. zn. 14 To 37/2022. Ministr

spravedlnosti však následně rozhodnutím ze dne 24. 8. 2022, čj. MSP-1495/2020-MOT-T/40, rozhodl o nepovolení vydání stěžovatele.

[4] Stěžovatel proto namítal, že krajský soud nevzal v potaz podstatné skutečnosti, které existovaly v době vydání napadeného usnesení. Byl přesvědčen, že vývoj jeho situace byl důvodem pro obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Výše uvedeným rozhodnutí ministra spravedlnosti totiž došlo k výrazné změně skutkového stavu. Stěžovatel dále uvedl, že dne 11. 8. 2022 byla podána stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva. S ohledem na tento vývoj procesní situace byl proto dán důvod pro přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[5] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[6] Důvody pro podání kasační stížnosti taxativně vymezuje § 103 odst. 1 s. ř. s. V nyní projednávané věci by však byla jediným přípustným důvodem kasační stížnosti *nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu* podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s, jelikož žaloba byla krajským soudem odmítnuta pro opožděnost.

[7] Kasační argumentace ale tímto směrem vůbec nesměřuje. Stěžovatel nijak nebrojí proti závěru krajského soudu o opožděnosti žaloby. Pouze stručně popisuje svou životní situaci a následně se věcně vymezuje proti závěrům napadeného rozhodnutí a tvrdí, že byly dány důvody pro přerušení nebo obnovu řízení.

[8] Tato tvrzení tedy nijak nereagují na rozhodovací důvody napadeného usnesení, s jejichž obsahem se zcela míjí (srov. v podobné situaci téže právní zástupkyně usnesení NSS ze dne 24. 9. 2020, čj. 10 Azs 278/2020-19).

[9] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka opřela svou kasační stížnost jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., ji Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako nepřípustnou (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl (srov. usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS).

[10] Jelikož soud o věci samé rozhodl bezodkladně po podání návrhu na přiznání odkladného účinku, tak o tomto návrhu už pro nadbytečnost nerozhodoval.

[11] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. září 2022

pokračování

Petr Mikeš
předseda senátu